

»A ještě říkal — braši, říkal, pravda — že říkal...«

»Co pak je to možná?«

»Bratří, že jsem říkal sám?...«

Směje se, pláče, vzdychaje, radostí, tiskna dvě různé ruce, nic nevidá a celou bytostí cítě, že se uzdravil k dlouhému, neústupnému životu, Makar mlčel.

Ale zlostný jonák, moudře zahaluje Makarovi nahá prsa příkrývkou, bručel:

»Ano, brachu, mluvil jsi samou pravdu a sám... Aby ses nenastudil, brachu, my jsme zvenčí, jsme chladní...«

Za okny hustě padal sníh, pohřbívaje minulost...

OBSAH:

	Str.
Mistr	5
9. ledna	145
Mordvinka	182
Příběh z Makarova života	221

R. 1926.

519.

68.